

Mikoron Dávid nagy búsultában

Psalmus Hungaricus, az 55. zsoltár alapján
Kecskeméti Vég Mihály, 1565

Kodály Zoltán

1. Mi-ko-ron Dá-vid nagy bú-sul-tá-ban, Ba-rá-ti mi-att vol-na bá-nat-ban,

Panaszolkodván nagy haragjában, Ilyen könyörgést kezdé ő magá-ban:

2. Istenem Uram, kérek tégedet: Fordítsd reám szent szemeidet; Nagy szükségemben ne hagyj engemet, Mert megemészti nagy bánat szívemet.

3. Csak sírok-rívok nagy nyavalyámban, Elfogyatkoztam gondolatimban, Megkeseredtem nagy búsultomban, Ellenségemre való haragomban.

4. Hogyha énnekem szárnyam lett volna, Mint az galamb, elrepültem volna; Hogyha az Isten engedte volna, Innét én régen elfutottam volna.

5. Akarok inkább pusztában laknom, Vadon erdőben széjjel bujdosnom, Hogynem mint azok között lakoznom, Kik igazságot nem hagynak szólanom.

6-8. ---

9. Egész e város rakva haraggal Egymásra való nagy bosszúsággal; Elhíresedett a gonozsággal, Hozzá fogható nincsen álnoksággal.

10. Gyakorta köztük gyűlések vannak; Özvegyek, árvák nagy bosszút vallnak. Isten szavával ők nem gondolnak, Mert jószágukban felfuvalkodtanak.

11-14. ---

15. Én pedig, Uram, hozzád kiáltok, Reggel és délben s este könyörgök; Megszabadulást tetőled várok, Az ellenségtől mert én igen félek.

16-17. ---

18. Te azért, lelkem, gondolatodat, Istenbe vessed bizodalmaidat; Rólad elvész minden terhedet, És meghallgatja te könyörgésedet.

19. Igaz vagy, Uram, ítéletedben: A vérszopókat ő idejükben Te meg nem áldod szerencsájukban; Hosszú életük nem leszen a földön.

20. Az igazakat te mind megtartod, A kegyeseket megoltalmazod, A szegényeket felmagasztalod, A kevélyeket aláhajjálod.

21. Ha egy kevéssé megkeseríted, Az égő tűzbe el-bétaszítod: Nagy hamarsággal onnét kivonszod, Nagy tisztességre ismét felemeled.

22. Szent Dávid írta a Zsoltárkönyvben, Ötvenötödik dicséretében, Melyből a hívek, keserűségben, Végasztalásért szerzik így versekben.